

15 söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Luk 10:38-42

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet "Den angelägnaste omsorgen" har denna söndag för vår salighets skull, för att bevara oss i vårt dop och dess nåd, skänkt oss evangeliet, där Jesus säger: "*I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon*", och predikotexten, där han säger: "*du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt*". Gud talar till oss i sitt heliga Ord i denna stund och inskräper den livsavgörande men ändå så lätt bortglömda sanningen om de två världarna, Guds rike och Satans rike, om hur Gud "*har frälst oss från mörkrets valde och försatt oss i sin älskade Sons rike*" (Kol. 1:13), och hur vi inte får gå tillbaka till mörkret från ljuset. Detta är sanningen bakom Jesu inledningsord i dagens evangelium: "*Ingen kan tjäna två herrar*". Antingen bekänner jag mig till Jesus Kristus som min Herre, eller hör jag under en annan herre, under Satan, under Mamon. Just så enkelt är det, också om hela den oomvända, opånyttfödda världen inför sådana ord håller för öronen och försäkrar, att det inte är så enkelt, att vi inte får se tillvaron i svart och vitt. Själva vårt dop, grundvalen för vår kristna existens, slår fast detta förhållande, att vi avsvärjer oss den falske herren och bekänner oss till den rätte Herren, Jesus Kristus, och har gått från en värld till en annan.

Bara den, som av Gud själv insatts i tjänandet av honom, som tagits ut till att åkalla honom som "*eder himmelske Fader*", förmår efterkomma dagens evangelium. Uppmaningarna "*Sen på fåglarna under himmelen*" och "*Beskåden liljorna på marken*" faller platt till marken utan tron på trons

barnskap, som talar i orden: "*Ären I icke mycket mer än de?*" och "*Skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klenetrogne?*" Det ordet "*klenetrogne*" utmärker den kristna människan, visserligen i hennes svaghet, i hennes behov att höra dagens evangelium, men ändå i trons tillstånd, i nådens tillstånd, i barnskapets tillstånd. Det är hon som i skapelsens härlighet skådar sin Guds godhet, omsorg och kärlek, ett skådande, som verkar genom Ordet och Anden, som är en frukt av den nya födelsen genom vatten och Ande. Utanför nåden, utanför Kristus, utanför evangelium förblir orden om skapelsens härlighet förnuftsmässigt sanna, men bär ingen verklig frukt, ja, vänds till en anklagelse enligt S:t Pauli ord: "*Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem ... Så äro de då utan ursäkt*". (Rom. 1:19 f.) För dessa människor, för "*bedningarna*", som Jesus så entydigt kallar dem, blir fåglarna och liljorna en dom. Deras bekymmerslöshet, deras vila i Gud, deras samklang med Skaparen, kan inte upprepas av den, som är främmande för Gud. Bara för tron gäller det ordet: "*Söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder*". Bara tron söker Guds rike, smakar dess rättfärdighet och därmed "*allt detta andra*" som Guds gåvor, som Guds omsorg, som Guds kärlek. Härom säger vi så:

I. den kristna klentron måste ständigt besegras av Ordet,

II. klentron, som blir tro, smakar Skaparens allmakt,

III. den av Gud styrkta tron fruktar inte framtiden.

I. Den kristna klen tron måste ständigt besegras av Ordet.

Det är en farlig och förljugen bild av den kristna människan, om hon uppfattas som alltid bekymmerslös, alltid förtröstansfull, alltid levande efter fåglarnas och liljornas förebild. Då vore hon inte rätt adressat för dagens evangelium, inte rätteligen tilltalad av Jesus med det ordet: *"I klen trogne"*. Då hade Den Helige Ande helt i onödan nedskrivit dagens evangelium och predikotext, och ingen hade behövt komma hit för att höra Jesu ord. Nej, djävulen, världen och vårt eget kött fyller oss allt som oftast med näringsbekymmer, med oro och fruktan, som dock Jesus i dag vill lägga under sina fötter, liksom han i sin uppståndelse triumferar över allt, som kan skada oss. Han drar oss in i sin stora segers fröjd och säger: *"Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket"*. (Luk. 12:32)

II. Klen tron, som blir tro, smakar Skaparens allmakt.

Tron på en enda Gud kallas på lärt språk *"monoteism"* och ses som en del av den högre civilisationen. Så förstörd blir den ett kraftlöst bildningsmässigt allmängods, långt, långt ifrån den sanning, som hörs, när prästen i mässan intonerar: *"Jag tror på en enda Gud"*. Med dessa trosbekännelsens ord träder vi in i den andenskapade verklighet, som aposteln förkunnar med orden: *"Så finnes dock för oss allenast en enda*

Gud: Fadern, av vilken allt är, och till vilken vi själva äro, och en enda Herre: Jesus Kristus genom vilket allt är, och genom vilken vi själva äro". (1 Kor. 8:6) *"För oss"* har Gud uppenbarat sitt allenastyrande och intryckt det i våra hjärtan, så långt de är pånyttfödda, och därmed smakar vi sötman av honom, som ensam tronar i världarnas mitt och styr allt *"till det bästa för dem som äro kallade efter hans rådslut"*. (Rom. 8:28)

III. Den av Gud styrkta tron fruktar icke framtiden.

Jesus säger i dag: *"Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga."* Denna övertygelse om att framtiden inte är ett ännu oavslöjat hot, att inte skräck och fasa är min arvslott, att det prasslande lövet inte bådalar olycka, är ett Guds verk i mig. Guds Andes skola bygger upp den förtröstan, som tror, att Gud för mig fram i segertåg, att han jämnar min väg och välsignar den fram till den av honom utvalda stund, då han lyfter mig in i sin salighet. De orden *"När de vandra genom Tåredalen, göra de den rik på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser"* (Ps. 84:7) talar inte bara om andra utan också om mig, mitt liv och min framtid. Det är den tro, som Jesus i dag vill skänka genom sitt Ord.

Amen.